

בש"פ 9253/20 - עזרא רווה מזרחי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 9253/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר: עזרא רווה מזרחי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים ב-מ"ת
25039-12-20 מיום 24.12.2020 שניתנה עד ידי
השופט א' רון

תאריך הישיבה: כ"ט בטבת התשפ"א (13.01.2021)

בשם העורר: עו"ד בועז קניג

בשם המשיבה: עו"ד יובל קדר

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' רון) במ"ת 25039-12-20 מיום 24.12.2020, בגדרה הורה על מעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק

העונשין, התשל"ז-1977; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק זה.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 14.8.2020 החלו המתלונן והעורר להתעמת זה עם זה על רקע "התפרצותו" של העורר לכביש במסלול נסיעת המתלונן. במהלך העימות בין השניים נפצע המתלונן בראשו, וניגש אל חנות סמוכה על מנת לרחוץ את הדם מהאזור שבו נפצע.

או אז, ניגש אליו העורר כשבידו אבן "משתלבת" והטיח אותה בחוזקה בראשו של המתלונן. כתוצאה מעוצמת המכה המתלונן נפל ארצה ואיבד את הכרתו. העורר הטיח את האבן בראשו של המתלונן בשנית, המשיך ובעט בפלג גופו העליון, ולא חדל מהכותו עד שאדם אחר שהיה בזירה הרחיק אותו מהמתלונן (להלן: אירוע התקיפה המרכזי).

כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן שברים רבים בעצמות פניו ובארובת העין הימנית, וכן חתכים אשר בגינם נזקק לתפרים ולהתערבות כירורגית.

ביום 9.10.2020 נפגשו השניים באקראי באחד מכבישי העיר ירושלים. העורר שהבחין במתלונן ירד מהרכב שבו נסע, ניגש אל רכבו של המתלונן ואיים עליו תוך שהחזיק בידו חפץ חד, באומרו "פעם הבאה אני אראה אותך בשכונה אני אזיין אותך, אם היית גבר היית יורד מהאוטו", כך לשון כתב האישום.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר, ביקשה המשיבה לעצור אותו עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

בבקשתה, טענה המשיבה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר; וכי קמה נגדו עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים, וכן חזקה בדבר מסוכנות מכוח סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק זה. כן נטען, כי לנוכח הקושי שהתגלה באיתור העורר עובר לחקירתו, קיימת עילה למעצרו גם בהתאם לסעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים.

עוד הדגישה המשיבה את עברו הפלילי של העורר הכולל 11 הרשעות קודמות בעבירות אלימות ורכוש; ואת העובדה שהעבירות דנן בוצעו על ידו בשעה שתלויים ועומדים נגדו שני כתבי אישום שבהם יוחסו לו בין היתר, עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות; תקיפה הגורמת חבלה ממשית; ואיומים; והחזקת נשק או תחמושת(ת"פ 24067-07-18, ות"פ 2616-02-20).

4. בהחלטה מיום 24.12.2020 הורה בית המשפט המחוזי על מעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

בית המשפט המחוזי קבע כי משעה שהסכים העורר לקיומן של ראיות לכאורה ביחס לאירוע התקיפה המרכזי, אשר תיעוד חזותי ממנו אף הוצג בבית המשפט - אין ספק כי קמה נגדו עילת מעצר בשל מסוכנותו.

נוסף על כך נקבע כי לנוכח חומרת העבירות המיוחסות לעורר; ה"ברוטאליות" שבמעשיו, כעולה מתיעוד האירוע; ועברו הפלילי המכביד, הרי שאין בנמצא כל חלופת מעצר שתוכל לאיין את מסוכנותו, וממילא אין מקום לקבלת תסקיר מעצר בעניינו.

5. מכאן הערר שלפניי על החלטתו של בית המשפט המחוזי.

העורר אינו מכחיש את אירוע התקיפה המרכזי, ואולם לטענתו, הדבר אירע זמן קצר לאחר שנפצע בעצמו כתוצאה מתקיפתו על ידי המתלונן במהלך העימות ביניהם.

לשיטתו, הזמן שחלף ממועד האירוע ועד למעצרו שבמהלכו "לא נוצר כל אירוע אלים בינו לבין המתלונן", כלשונו, בשילוב עם העובדה שהתייצב באופן עצמאי כאשר זומן לחקירה - יש בהם כדי "להקהות את מסוכנותו" במידה המצדיקה, למצער, קבלת תסקיר בעניינו מאת שירות המבחן.

6. מנגד, בא-כוח המשיבה טען כי דין הערר להידחות, תוך שהדגיש את האכזריות הרבה העולה מביצוע העבירות שממנה ניתן ללמוד על מסוכנותו הגבוהה; וציין כי לאחר אירוע התקיפה התעורר קושי ממשי באיתורו של העורר, באופן המלמד על חשש מהימלטותו מאימת הדין.

עוד הפנה בא-כוח המשיבה לרישומי הפלילי של העורר ממנו עולה כי הוטלו עליו בעבר עונשי מאסר בפועל, וציין כי קיימים שני תיקים נוספים התלויים ועומדים נגדו, כאמור לעיל.

7. לאחר שעיינתי בערר ובנספחים, שמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, ועיינתי בחומרי החקירה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

נקודת המוצא לענייננו היא קיומה של חזקת מסוכנות סטטוטורית, אשר לא בנקל ניתן לאיינה באמצעות חלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני, אלא בהתקיים "טעמים מיוחדים שיירשמו" אשר יש בכוחם להפחית ממסוכנותו של הנאשם (סעיף 22ב(1) לחוק המעצרים; וראו בש"פ 5661/18 מדינת ישראל נ' אחמד, פסקה 11 (27.7.2018)).

8. בנסיבות הענין איני סבור כי התקיימו טעמים מיוחדים כאמור.

כפי שניתן להתרשם מהתיעוד החזותי שצורף לתיק החקירה, העורר הגיח מאחורי גבו של המתלונן כאשר הלה היה עסוק בשטיפת הדם מראשו ולא היווה איום עבור העורר כלל ועיקר. בשלב זה, הטיח העורר אבן "משלתבת" בראשו של המתלונן באופן שהוביל לצניחתו המיידית ארצה. העורר לא הסתפק בכך, היכה את המתלונן באמצעות האבן שוב, ולא חדל מלבעוט בו עד להתערבות חיצונית שמנעה ממנו להמשיך במעשיו.

האלימות החמורה והאכזריות הנלמדת מאופן התקיפה; האימים כלפי המתלונן ברחובה של עיר כחודשיים

לאחר מכן; הרשעותיו הקודמות בעבירות אלימות; והקושי באיתורו לצורכי חקירה – כל אלו מלמדים על מסוכנות גבוהה ועל חשש מהימלטות אשר לא ניתן להפיגם בדרך של חלופת מעצר.

9. כפי שציינתי בעבר, כאשר לא ניתן להפיג את מסוכנותו של נאשם בחלופת מעצר כלשהי, הרי שאין כל תוחלת בקבלת תסקיר בעניינו מאת שירות המבחן. קבלת תסקירים במקרים מעין אלו מגדילה את העומס שבו מצוי שירות המבחן בלאו הכי, ועלולה לעכב את הכנתם של תסקירי מעצר עבור נאשמים העשויים להפיק תועלת מכלי זה (בש"פ 5166/20 אבוכפ' מדינת ישראל, פסקה 11 (6.8.2020)).

בנסיבות אלו, לא מצאתי כל פגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי שלא להורות על הכנת תסקיר מעצר בטרם ההחלטה על מעצרו עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו.

10. הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, א' בשבט התשפ"א (14.1.2021).

ש ו פ ט
